

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **RNDr. Z. K., Ph.D.**, zastoupený JUDr. Lubomírem Rokytou, advokátem, se sídlem Slezské náměstí 14, Bílovec, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEZ Distribuce, a. s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. MSK 9195/2016, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2016, č. j. 22 A 42/2016 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Lubomíra Rokyty, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem zemědělského pozemku v obci Studénka. Na jeho hranici byla vybudována nová pozemní komunikace, a proto bylo nutné přesunout stávající elektrické vedení tak, aby ji nekřížilo. Nová trasa elektrického vedení fakticky vede přes pozemek žalobce. Jelikož mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem nebyla uzavřena

dohoda o zřízení věcného břemene (pozn. v dnešní terminologii by šlo o služebnost) umožňující umístit elektrické vedení na jeho pozemku, došlo k vyvlastnění.

[2] Rozhodnutím Městského úřadu Bílovec (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 11. 2015, č. j. V/36395-12/6167-2012/Nov, bylo omezeno vlastnické právo žalobce k pozemku parc. č. X v k. ú. X (dále jen „dotčený pozemek“) zřízením věcného břemene o rozsahu 78 m² ve prospěch osoby zúčastněné na řízení pro účely veřejně prospěšné stavby Přeložka silnice II./464 km. Konkrétně se jednalo o stavební objekt SO 6421 Přeložka přípojky VN (dále jen „přeložka VN“). Současně bylo rozhodnuto o určení náhrady ve výši 8780 Kč. Žalobcovo odvolání bylo v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítnuto. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, které Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] V odůvodnění se krajský soud nejprve zabýval obsahem územního rozhodnutí Městského úřadu Studénka ze dne 8. 12. 2004, č. j. SŘÚP 155/2004/No-5 (dále jen „podkladové rozhodnutí“ nebo „územní rozhodnutí“) jako rozhodujícího podkladu pro vyvlastnění. Při přezkumu územního rozhodnutí vyšel krajský soud ze skutečností známých mu z úřední činnosti, konkrétně ze skutečností a právních úvah vztahujících se k tomuto územnímu rozhodnutí uvedených v jeho rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č. j. 22 A 157/2014 – 44, který se zabýval řízením o odstranění stavby elektrického vedení fakticky umístěného na dotčeném pozemku žalobce. Tam popsal, že součástí územního rozhodnutí je textová a grafická část. V textové části je u přeložky VN uvedeno, že bude provedena ve stávající trase. Krajský soud připustil, že slovní formulace v územním rozhodnutí mohla být důsledkem chyby či zřejmé nesprávnosti za předpokladu, že by změnu trasy bylo možno vyčíst z grafické části. Taková situace však v posuzované věci dle krajského soudu nenastala, neboť výkres v měřítku 1:2 000, na který je v územním rozhodnutí zřetelně odkazováno, dokládá, že přeložka VN má být provedena ve stávající trase. Původní trasa však nezahrnuje dotčený pozemek žalobce. Součástí územního rozhodnutí je také Doplněk 2 průvodní zprávy z července 2004, neobsahující údaj o měřítku, který v textové části uvádí důvody změny vedení elektrické přípojky a taktéž obsahuje grafický popis nové trasy vedení. Tento situační výkres je sice dle úředního razítka součástí územního rozhodnutí, ale krajský soud dospěl k závěru, že nemá takovou relevanci, aby umožnil nápravu textové části a nahradil výkres v měřítku 1:2 000.

[4] Z těchto zjištění o obsahu územního rozhodnutí vyšel krajský soud i v tomto řízení. Dovodil, že územní rozhodnutí je natolik rozporné a nejasné, že nemůže být podkladem pro vyvlastňovací řízení, protože neprokazuje účel vyvlastnění dle § 3 odst. 1 a § 4 odst. 2 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů. Výkres z roku 2011 doložený žalovaným nemohl odstranit nedostatky pravomocného územního rozhodnutí. Ani faktická existence stavby nebyla dle krajského soudu v posuzované věci relevantní.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

pokračování

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem.

[6] Stěžovatel předně uvádí, že podkladové rozhodnutí je soudně samostatně přezkoumatelné, takže měl žalobce proti němu brojit buď podnětem k jeho přezkoumání, nebo samostatnou žalobou. Právní předchůdci žalobce neměli jakoukoliv pochybnost, že přeložka VN bude umístěna na dotčeném pozemku, jak o tom svědčí smlouva o smlouvě budoucí o zřízení práva věcného břemene ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Pokud o tom žalobce nevěděl, není to vina stěžovatele. Stěžovatel se dále domnívá, že grafická část územního rozhodnutí, která navíc obsahuje písemnou doložku, že je součástí rozhodnutí, je postavena na roveň textovému vyjádření záměru a v pochybnostech pomáhá osvětlit nejasnosti a zaplnit mezery textové části. Nedává-li text územního rozhodnutí jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby, je třeba v této otázce vyjít z úředně ověřené grafické přílohy. V posuzovaném případě je doplněná mapa ze zákona součástí územního rozhodnutí, ačkoliv na ni v textové části není výslovně odkazováno.

[7] Podle stěžovatele je v posuzovaném případě nutné přihlédnout i k zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgánem veřejné správy. Územní rozhodnutí nabylo právní moci a proti jeho obsahu již nelze brojit ani mimořádnými opravnými prostředky. Pokud správní orgán zhodnotí obsah územního rozhodnutí dodatečně na úkor osob zúčastněných na řízení, zpochybňuje tím jejich dobrou víru v pravomocné rozhodnutí. Stěžovatel zároveň dodává, že na základě územního rozhodnutí byla uzavřena smlouva o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene a následně byla i stavba realizována. V době, kdy žalobce dotčený pozemek koupil, již na něm stavba stála, to znamená, že při smluvním převodu byl žalobce s fyzickým stavem pozemku seznámen a v realizované stavbě neshledal překážku pro uzavření kupní smlouvy. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské vzdělání, jež je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[10] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž

by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[11] Jádrem sporu v posuzované věci je otázka srozumitelnosti a určitosti podkladového rozhodnutí, které je zásadním dokumentem pro vyvlastňovací řízení. Dle § 2 písm. a) zákona o vyvlastnění se vyvlastněním rozumí „*odnětí nebo omezení vlastnického práva nebo práva odpovídajícího věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě pro dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem*“. Vyvlastnění je přípustné, jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného a tento zájem bude ve vyvlastňovacím řízení prokázán (§ 3 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění). Pravomocné územní rozhodnutí o umístění veřejně prospěšné stavby pozemní komunikace včetně doprovodných zařízení pak může být listinou prokazující existenci veřejného zájmu na naplnění účelu vyvlastnění spojeného s plánovanou stavbou (§ 18 odst. 3 písm. b) zákona o vyvlastnění].

[12] Krajský soud ve stejné době vedl dvě řízení, kde bylo nutné učinit si úsudek o obsahu podkladového rozhodnutí ve vztahu k umístění elektrického vedení na dotčeném pozemku žalobce. Proto v nyní posuzovaném řízení, kdy součástí správního spisu nebylo kompletní podkladové rozhodnutí (včetně všech příloh a dodatků), využil skutečností známých mu z úřední činnosti, konkrétně z řízení ve věci sp. zn. 22 A 157/2014, přičemž tak učinil v souladu s pravidly formulovanými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 - 129, publ. pod č. 2038/2010 Sb. NSS. Aby mohl Nejvyšší správní soud při přezkumu napadeného rozsudku vycházet ze stejných podkladů, jaké posloužily krajskému soudu ke zkoumání důvodnosti žaloby, obstaral si tyto materiály ze správního spisu připojeného k věci sp. zn. 22 A 157/2014, jež je nyní předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 255/2016.

[13] Vyvlastnění je zásadním zásahem do vlastnických práv. Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, uvedl: „*Vlastnické právo náleží svou povahou do kategorie základních práv a svobod jednotlivce (core-rights) a tvoří tedy jádro personální autonomie jednotlivce ve vztahu k veřejné moci (...) Ústavně konformní omezení vlastnického práva je proto možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno*“. Obsah a rozsah vyvlastnění musí být přiměřený účelu, pro který se vyvlastňuje. Z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod pak plyne, že každé takové vyvlastnění musí podléhat plnému soudnímu přezkumu (srov. Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 314). Nejvyšší správní soud na podkladě uvedeného konstatuje, že vyvlastnění je podstatným omezením práv vlastníka, a proto je nezbytné trvat na vysoké kvalitě podkladových materiálů v řízení o vyvlastnění, ze kterých musí být jednoznačně zřejmý vyvlastňovaný objekt, důvod vyvlastnění a prokázán veřejný zájem. Nelze připustit, aby došlo k omezení či zbavení vlastnických práv vyskytnou-li se na základě předložených podkladů v řízení o vyvlastnění pochybnosti, zdali je to pro naplnění deklarovaného účelu vyvlastnění třeba, a tyto pochybnosti nebudou přesvědčivě vyvráceny.

[14] V nyní řešené věci je stěžejním podkladem pro vyvlastnění územní rozhodnutí, a proto u něj ve vztahu k přeložce VN Nejvyšší správní soud zkoumal, zda vyhovuje shora nastíněným požadavkům určitosti a srozumitelnosti. Textová část rozhodnutí na str. 4

pokračování

přeložku VN popisuje následovně: „*Stávající venkovní vedení pro firmu Malbel v km 5,150 bude přeloženo, délka úprav 200 m, přeložka bude provedena ve stejné trase s použitím 2 nových stožárů, dle ČSN 33 3300*“. Na straně 5 je konstatováno, že stavba bude umístěna na pozemcích dle výkresu v měříku 1:2 000, který tvoří nedílnou součást rozhodnutí. Na straně 13 je uvedeno, že návrh byl doplněn o „*doplňěk průvodní zprávy a situace změny křížení vrchního vedení VN elektro s přeložkou silnice II/464 – změna trasy SO 6419, SO 6420 a SO 6421*“. Grafická část obsahuje 3 mapy: Koordinační situace v mapě KN z listopadu 2003 v měřítku 1:2 000 (dále jen „koordinační mapa“), Přehledná situace z listopadu 2003 v měřítku 1:10 000 (dále jen „situační mapa“) a Průvodní zpráva – doplněk 2 z července 2004 bez měřítka (dále jen „doplňěk“).

[15] Dle § 3 odst. 3 písm. a) vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2006, musel být k návrhu na vydání územního rozhodnutí přiložen „*situační výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy, včetně parcelních čísel, se zakreslením předmětu územního rozhodnutí a jeho polohy s vyznačením vazeb (účinků) na okolí; týká-li se návrh území zvlášť rozsáhlého s velkým počtem účastníků územního řízení nebo umístění liniové stavby, též mapový podklad v měřítku 1 : 10 000 až 1 : 50 000 s vyznačením širších vztahů (účinků) k okolí; situační výkres a mapový podklad se přikládá ve dvojím vyhotovení*“. Mapovému podkladu odpovídá situační mapa, která sice zobrazuje širší vztahy v území, ale není na ní zobrazeno elektrické vedení, o něž v této věci jde, a proto není pro toto řízení relevantní. Koordinační mapa obsahově odpovídá požadavku na výkres současného území na podkladě katastrální mapy. Koordinační mapa znázorňuje trasu elektrického vedení, která není vedena přes dotčený pozemek. Poslední mapou je doplněk, který neobsahuje měřítko a není zakreslen na podkladě katastrální mapy. Doplněk již znázorňuje trasu elektrického vedení vedoucí přes dotčený pozemek (ač zde nejsou jeho hranice zakresleny), přičemž dřívější vedení, které je znázorněno v koordinační mapě, je zde označeno jako demontované. Součástí doplňku je i textový popis bodu SO 421, ze kterého plyne, že dojde k přeložení vedení, aby nekřížilo novou komunikaci.

[16] K problematice jednoznačnosti obsahu územního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již v minulosti vyjádřil. V rozsudku ze dne 18. 4. 2016, č. j. 6 As 43/2016 – 27, uvedl: „*Nedává-li text územního rozhodnutí jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby (např. ohledně přesného umístění připojení stavby na místní komunikaci), je třeba vyjít z ověřené grafické přílohy rozhodnutí (§ 92 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006), a to i v případě, že na ni územní rozhodnutí ve svém textu výslovně neodkazuje*“. Při posuzování vypovídající hodnoty textové a grafické části územního rozhodnutí lze vyjít i z judikatury, která pojednává o významu ověřené projektové dokumentace pro stavební řízení a o jejím vztahu k textu stavebního povolení. Nejvyšší správní soud tuto dokumentaci považuje za součást stavebního povolení. Jakožto grafické vyjádření povolované stavby je postavena na roveň textovému vyjádření záměru ve stavebním povolení a v pochybnostech pomáhá osvětlit nejasnosti a zaplnit mezery v textu stavebního povolení. Proto platí, že i v případě, že nejsou určité části stavby výslovně zmíněny ve výroku stavebního povolení týkajícího se zbytku stavby, je možné dospět k závěru, že se i na ně stavební povolení vztahuje, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 3 As 24/200 – 114, či ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 69/2013 – 67). Rozhodnutí a jeho přílohu je nutno vykládat ve vzájemné souvislosti. Jestliže text

rozhodnutí výslovně modifikuje vyjádření záměru v grafické příloze, musí naopak dostat přednost text rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 3 As 33/2012 - 47). Ačkoliv v posuzovaném případě bylo územní rozhodnutí vydáno ještě za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, výše uvedené závěry lze bezezbytku aplikovat.

[17] Na podkladě uvedených judikatorních závěrů Nejvyšší správní soud posoudil rozhodnou část územního rozhodnutí a souhlasí s krajským soudem, že není dostatečným podkladem pro omezení vlastnického práva žalobce zřízením věcného břemene zatěžujícího dotčený pozemek. Důvody pro tento závěr se však částečně liší od toho, jak na obsah podkladového rozhodnutí nahlížel krajský soud.

[18] Textová část rozhodnutí hovoří o přeložení elektrického vedení ve stávající trase. Krajský soud vnímal takovou formulaci jako nejednoznačnou (důsledek chyby nebo zřejmé nesprávnosti), neboť zřejmě vycházel z obecného významu slov „přeložka“ či „přeložit“, která jsou obvykle chápána jako změna umístění, a tak koliduje s vyjádřením o provedení „ve stávající trase“. Pojem „přeložka“ je však jednoznačně definován v § 47 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, jako *„dílčí změna trasy vedení nebo přemístění některých prvků tohoto zařízení“*. Přeložka zařízení se může tedy uskutečnit i ve stávající trase, takže nelze mít za to, že by textová část územního rozhodnutí byla sporná, naopak jednoznačně popisuje umístění elektrického vedení v původní trase křížící pozemní komunikaci (vedoucí mimo pozemek žalobce). Územní rozhodnutí je však nutné vykládat i s přihlédnutím ke grafické části, která je jeho součástí. V posuzovaném případě je grafická část rozporná. Koordinační mapa znázorňuje jinou trasu přeložky VN, než je tomu u mapy doplňku. Textová část neodkazuje pouze na koordinační mapu, jak nesprávně uvedl krajský soud, ale i na doplněk (viz str. 13 územního rozhodnutí, jak bylo popsáno výše v odst. [14]), nicméně z textu rozhodnutí není zřejmé, jaký je mezi těmito mapami vztah. Měl-li doplněk koordinační mapu nahradit či doplnit, měla se tato skutečnost jednoznačně promítnout do textové části. Neuvedení měřítka u doplňku a skutečnost, že v něm nejsou zobrazeny pozemky dle katastrální mapy, spíše nenasvědčuje tomu, že by měl nahradit koordinační mapu. Doplněk byl vytvořen v červenci 2004 a územní rozhodnutí bylo vydáno v prosinci téhož roku, tudíž se text z doplňku mohl do rozhodnutí promítnout. Lze uzavřít, že podkladové rozhodnutí tvoří jasná textová část (korespondující s jednou mapou) a dvě vzájemně rozporné mapy. Že každá z nich zobrazuje jiné umístění přeložky, z nichž jen jedna zasahuje pozemek žalobce, samo o sobě postačuje pro závěr, že z rozhodnutí nelze dovodit, že se povoluje umístění vedení na pozemku žalobce. Ani jednoznačné grafické vyjádření zobrazující změnu trasy tak, že vedení bude protínat pozemek žalobce, by ovšem bez toho, že by byl korigován jednoznačný text rozhodnutí o tom, že trasa se nemění, nemohlo bez dalšího převážit citované slovní vyjádření a vést k jednoznačnému závěru, že stavba má být umístěna na pozemku žalobce. Předmětné územní rozhodnutí nemůže proto sloužit jako podklad, na jehož základě by mělo dojít k tak zásadnímu omezení práv žalobce, jakým je vyvlastnění.

[19] Neobstojí ani námitka stěžovatele odkazující na ochranu dobré víry osoby zúčastněné na řízení a presumpci správnosti správních aktů. Skutečně platí, že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se

pokračování

má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, publ. pod č. 1815/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011 - 175). Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, uvedl, že „*[P]odstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci*“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01). Po celou dobu existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko *ex nunc*, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti. Odrazem této zásady z pohledu vztahu jedinec - správní orgán je právě zásada ochrany dobré víry a ochrany nabytých práv (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 82/2008 - 104, nebo již zmínovaný nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01).

[20] V posuzované věci nebylo územní rozhodnutí napadeným rozsudkem ani tímto rozsudkem dotčeno (zrušeno). Zároveň není v obecné rovině zpochybňována jeho správnost a zákonnost, jakož ani právní moc. Závěr o neurčitosti jeho části týkající se přeložky VN byl vysloven toliko ve vztahu k dotčenému pozemku žalobce, a tak pouze v tomto rozsahu je vyloučeno, aby rozhodnutí bylo považováno za způsobilý podklad pro vyvlastnění. Pokud jde o ochranu dobré víry osoby zúčastněné na řízení, té se stěžovatel dovolávat nemůže, protože taková námitka přísluší uplatnit pouze jí a ta to neučinila.

[21] Pro úplnost lze ještě dodat, že dne 22. 11. 2006 uzavřela osoba zúčastněná na řízení s právními předchůdci žalobce smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene. Sjednání smlouvy ukládal osobě zúčastněné na řízení zákon (§ 25 odst. 5 energetického zákona ve znění účinném do 31. 12. 2006). Pokud k samotnému uzavření smlouvy nedošlo, mohlo být o zřízení věcného břemene rozhodnuto ve vyvlastňovacím řízení. Vědomost žalobce o existenci smlouvy o smlouvě budoucí není pro posuzovanou věc podstatná, neboť ta vůči němu účinky nevyvolává. Důležité je, že samotná smlouva o zřízení věcného břemene sjednána nebyla, a proto došlo k vyvlastňovacímu řízení. Zde je pak stěžejní podkladové rozhodnutí, kterým má být doložen veřejný zájem na vedení přípojky vysokého napětí přes žalobcův pozemek (jde o stavbu související se stavbou hlavní, kterou je přeložka silnice č. II./464 km).

[22] S ohledem na to, jaký důvod byl identifikován jako rozhodný pro konstatování nedostatečnosti územního rozhodnutí jako podkladu pro vyvlastnění (neplyne z něj, že má být stavba umístěna na pozemku žalobce), nemůže být opodstatněná námitka stěžovatele, že se měl žalobce bránit již proti samostatnému územnímu rozhodnutí. Není-li z územního rozhodnutí zřejmé umístění stavby na dotčeném pozemku, stěží lze jeho vlastníkovu vytýkat, že se nedomáhal jeho zrušení. Pokud jde o faktickou existenci přeložky VN, o její odstranění žalobce usiluje prostřednictvím iniciace řízení o odstranění stavby, jehož výsledek je také předmětem přezkumu správními soudy.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že územní rozhodnutí ohledně přeložky VN nemohlo sloužit jako podklad pro vyvlastnění zřízením věcného břemene zatěžujícího pozemek žalobce.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že procesně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli, který úspěch v řízení neměl, a který tak nemá právo na jejich náhradu.

[26] Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a vyjádření ke kasační stížnosti) 6200 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tj. 1428 Kč. Celkovou částku 8228 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce.

[27] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu